Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 3. Den 1ste November 1894. 44de Aargang.

Vore Troesartikler.

Forelæsninger af Ældste James E. Talmage for den theologiske Klasse i Kirkens Universitet i Salt Lake City.

(Fra Juvenile Instructor.)

(Fortsat fra Side 21.)

Ottende Artikel.

„Vi tro, at Bibelen er Guds Ord, for saa vidt som den er rigtig oversat. Vi tro ogsaa, at Mormons Bog er Guds Ord."

I den nuværende Sproganvendelse betegner Ordet Bibel en Samling af hellige Skrifter, ligeledes bekjendt som de jødiske Skrifter, der indeholde en Beretning om Guds Handlemaade med Menneskene. Denne Beretning indskrænker sig med Undtagelse af de Begivenheder, der fandt Sted før Syndfloden, udelukkende til den østlige Halvkugle. Ordet i sig selv er, skjønt det staar i Singularis, den engelske Fremstilling af et græsk Pluralis »Biblia,« som bogstavelig betyder „Bøger." Anvendelsen af dette Ord skriver sig maaske fra det 4de Aarhundrede, da vi finde, at Chrysostrom*) benyttede dette Udtryk for at betegne de hellige Bøger, som da af de græske Kristne bleve antagne som kanoniske. Det kan sees, at Ideen om en Bogsamling var almindelig fremherskende i alle Verdens tidligere Tider. Skrifterne vare, som de ere, en Samling af specielle Nedtegnelser, der vare skrevne til forskjellige Tider af mange Forfattere, og fra den slaaende Lighed og Harmoni, der gjennemkrydse disse mangehaande Frembringelser, kunne kraftige Beviser paa deres Ægthed lægges for Dagen. En meget naturlig Inddeling af de bibelske Bøger fremkom ved Frelserens

*) **Chrysostrom** var en af de græske „Kirkefædre." Hans Brug af Ordet »Biblia« for at betegne de hellige Skrifter er den ældste Anvendelse, som findes deraf. Han formaner sit Folk paa denne Maade til at gjøre Brug af de Skatte, som findes i inspirerede Bøger: „Hører min Formaning, Alle, medens I endnu leve, og kjøber Biblia, Sjælens Lægemiddel." Naar han taler om de jødiske Kristne, da siger han: „De have Biblia, men vi have Biblias Skatte; de have Bogstaverne, vi have baade Bogstaverne og Betydningen deraf."

Virksomhed her paa Jorden; de Værker, der bleve skrevne før Kristi Fødsel, bleve kjendte som den gamle Pagt, medens de, der bleve skrevne i Tidens Midte og de Aar, der umiddelbart paafulgte, bleve kaldte den nye Pagt. (1 Kor. 11 25; Jer. 31, 31.) Ordet Testamente tiltog gradvis i Brug, saa at tilsidst Benævnelserne det nye og det gamle Testamente bleve almindelige. Det gamle Testamente indeholder 39 Bøger, der klassificeres paa følgende Maade:

1) Lovbøgerne.
2) De historiske Bøger.
3) De poetiske Bøger.
4) Profeternes Bøger.

Og foruden disse have visse andre Bøger modtaget delvis, men ikke almindelig Anerkjendelse som kanoniske Optegnelser. Disse kaldes apocryphiske Bøger.*)

1) **Lovbøgerne**, de første fem Bøger i Bibelen, kaldes tilsammenlagte »the Pentateuch« (»pente« — fem, »teuxos« — Bind) og bleve blandt de tidligere Jøder kjendte som »Torah« eller Loven. Moses betragtedes i Følge Traditionen som deres Forfatter (Esras 7, 6; Neh. 8, 1; Matt. 19, 8; Joh. 7, 19; Ap. Gj. 3, 22.), og som en Følge deraf er „de fem Mosebøger" en almindelig Benævnelse.

De give os en historisk Beretning, ihvorvel den er kortfattet, om Menneskeslægten, fra Skabelsen til Syndfloden og fra Noah til Israel, og derefter en mere fuldstændig Beretning om det udvalgte Folks Undertrykkelse i Ægypten samt om deres fyrretyveaarige Vandring i Ørkenen, indtil de lejrede sig hinsides Jordan.

2) **De historiske Bøger**, tolv i Antal, indbefatte Følgende: Josvas, Dommernes, Ruths, 1ste og 2den Samuels, 1ste og 2den Kongernes, 1ste og 2den Krønikernes, Esras, Nehemias og Esters Bog. De indeholde Israeliternes Historie fra de kom ind i det forjættede Land og deres Løbebane som et Folk gjennem tre særskilte Perioder: Første, som en theokratisk Nation, organiseret i Stammer, der i alle Henseender vare sammenknyttede ved Religion og Slægtskab; Anden, som et Monarki, der i Begyndelsen var et forenet Rige, senere hen som et Hus, der er splidagtigt mod sig selv; Tredje, som et tildels underkuet Folk, hvis Uafhængighed blev begrænset af deres Sejerherrer.

3) **De poetiske Bøger** ere fem i Tallet: Jobs Bog, Psalme-Bog, Salomos Ordsprog, Salomos Prædiker og Salomos Højsang. De omtales ofte som de didaktiske eller belærende Bøger, og den græske Betegnelse »Hagiographa« (»agios« hellig og »graphe« Skrift) anvendes endnu. Disse Bøger skrive sig fra højst forskjellige Tidsaldre, og deres nære Forbindelse med hverandre i Bibelen kommer for det Meste deraf, at de i Almindelighed brugtes som en Vejledning ved Gudstjenesten i de jødiske Kirker.

4) **Profeternes Bøger** bestaa af de større Værker: Esaias, Jeremias, Be-

*) **Apochrypha** indbefatter et Antal Bøger af tvivlsom Paalidelighed, skjøndt disse til forskjellige Tider have været højt vurderede. Saaledes bleve de tilføjede Septuaginta og antoges for en Tid af de alexandrinske Jøder. Dog ere de aldrig blevne almindelig antagne, eftersom de ere af en uvis Oprindelse. De citeres ikke i det nye Testamente. Benævnelsen „apocryphisk" (hvilken betyder skjult eller hemmeligt) blev først anvendt paa Bøgerne af Jerome, thi siger han: „Menigheden læser dem til Undervisning og Eksempel i deres Levnet, men den anvender dem alligevel ikke som Grundvold for nogen Lærdom." Den romerske Kirke siger sig at anerkjende dem som hellige Bøger, og en Beslutning i denne Henseende blev tagen af Raadet i Trident (1546), skjønt der synes at være Tvivl tilstede angaaende dette Værks Troværdighed, selv blandt de romersk-katholske Gejstlige.

grædelsers Bog, Ezechiel og Daniel; og de mindre Værker af Hoseas, Joel, Amos, Obadias, Jonas, Micha, Nahum, Habakuk, Zephanias, Haggai, Sacharias og Malachias. Disse berette om Herrens Ord til Folket, til Opmuntringer, Advarsler og Irettesættelser, eftersom Omstændighederne fordrede det, baade før, under og efter deres Fangenskab.*)

Det nye Testamente bestaar af syv og tyve Bøger, klassificerede som:

1) De historiske Bøger.
2) De didaktiske Bøger.
3) De profetiske Bøger.

1) **De historiske Bøger** indeholde de fire Evangelier og Apostlenes Gjerninger. Forfatterne af disse Værker kaldes Evangelister, og deres Navne ere: Matthæus, Markus, Lukas og Johannes, og der siges, at Lukas har skrevet Apostlenes Gjerninger.

2) **De didaktiske Bøger** bestaa af Brevene eller Epistlerne; og disse kunne ordnes paa følgende Maade:

Først: Paulibrevene udgjøre a) hans belærende Breve til Romerne, Korinthierne, Galaterne, Efeserne, Philippenserne, Kolossenserne, Thessalonikerne og Hebræerne, og b) hans Hyrdebreve til Timotheus, Titus og Philemon.

Andet: De almindelige Breve af Jakob, Peter, Johannes og Judas.

3) **De profetiske Værker**, bestaaende af Aabenbaringens Bog.

Det gamle Testamentes oprindelige Skriftsprog var paa faa Undtagelser nær hebraisk. Det synes, som at nogle Stykker af Esras Bog og Daniels Profeti ere skrevne i en chaldæisk Stil, medens det Øvrige er skreven paa Hebraisk. Det nye Testamentes Bøger udkom først paa Græsk.

Mange Oversættelser af Bibelen ere udkomne og antagne til forskjellige Tider. Den første græske Oversættelse af det gamle Testamente, som er bekjendt i Historien, blev tilvejebragt, i Følge en Forordning af en af de ægyptiske Konger, antagelig Ptolemæus Philadelphus; dog kan den maaske have været paabegyndt længe før den Tid. Denne Oversættelse er kjendt under Navnet „Septuaginta" (den alexandrinske Oversættelse af det gamle Testamente); den betragtes som Ophavet til andre gamle Oversættelser, og den var den fornemste paa den Tid, da Kristus forvaltede her paa Jorden. Den afbenyttes endnu af de græske Kristne og andre østerlandske Menigheder. Revisioner og forbedrede Oversættelser kappedes i de første Aarhundreder af den kristne Æra om, hvem der skulde have Fortrinet overfor Septuaginta; Theodotian, Aquila og Symmachus udgav hver for sig en ny Oversættelse. En af de første Oversættelser til Latin var den italienske, der antagelig blev udført i det andet Aarhundrede; denne blev senere hen rettet og forbedret og blev bekjendt som „Vulgata" (den gamle latinske i den romersk-katholske Kirke brugte Bibeloversættelse); og denne anerkjendes endnu af den romerske Kirke som den ægte Oversættelse Den indeholder baade det gamle og det nye Testamente.

Mange engelske Oversættelser, hvoraf nogle ere stykkevis, andre fuldstændig bearbejdede, ere fremkomne siden Begyndelsen af det trettende Aarhundrede. Omtrent Aar 380 udgav Wycliffe en engelsk Oversættelse af det nye Testa-

---

*) **De profetiske Bøger** i Bibelen ere ordnede med lidet eller intet Hensyn til deres kronologiske Følgerække; de største Bøger have faaet Forrangen. Den kronologiske Orden vilde sandsynlig være: Jonas, Joel, Amos, Hoseas, Esaias, Micha, Nahum, Zephanias; alle disse profeterede før Fangenskabet; derefter følger Jeremias, Habakuk, Ezechiel og Daniel, hvilke skreve under Fangenskabet; og dernæst Haggai, Zacharias og Malachias, som skreve efter det babyloniske Fangenskab.

mente fra Vulgata; det gamle Testamente blev siden efter tilføjet. I Aaret 525 fremkom Tyndals Oversættelse af det nye Testamente; dette var indbefattet i Coverdales Bibel, som tryktes i 1535, og som udgjorde den første Oversættelse af den fuldstændige Bibel. Matthæus Bibel skriver sig fra 1537; Taverners fra 1589 og Cranmers store Bibel fra det samme Aar. I Aaret 1560 udkom Genferbibelen, i 1568 Bishops Bibelen og 1611 den saakaldte authoriserede engelske eller Kong Jakobs Oversættelse. Den udgjorde en ny Oversættelse af det gamle og det nye Testamente fra det Hebraiske og Græske, hvilken paa Kong Jakob den I.s Befaling, udførtes af syv og fyrretyve sproglærde Mænd. Denne har tilsidesat eller fortrængt alle tidligere Oversættelser, og den er nu den almindelig brugte og antagne blandt Protestanterne. Men selv denne sidste og, som den holdes for at være, den bedste Oversættelse af Guds Ord befindes at indeholde mange store Fejl; og i 1885 udkom der en gjennemseet Udgave deraf, hvilken endnu ikke har vundet almindelig Udbredelse.

Bibelens Troværdighed. Hvor interessante og belærende disse literærhistoriske Kjendsgjerninger angaaende de jødiske Skrifter end kan synes at være, saa er alligevel Betragtningen af dette kun underordnet det, der angaar disse Bøgers Troværdighed; thi eftersom vi tilligemed den øvrige kristne Verden have antaget dem som Guds Ord, er det selvfølgelig rigtigt, at vi burde erkyndige os om Ægtheden af disse Optegnelser, hvorpaa vi i saa høj Grad have grundet vor Tro. De Beviser, som Bibelen selv fremlægger, saasom dens Sprog, historiske Beskrivelser og den Overensstemmelse, der findes i dens Indhold, vidne alle om dens Troværdighed, — som virkelige Værker af de Forfattere, til hvem de forskjellige Dele ere tilegnede. Ved Jævnførelse er der mangfoldige Tilfælde, hvorved man let kan skille mellem de bibelske Nedtegnelser og de samtidige historiske, der ikke ere bibelske; i Særdeleshed med Hensyn til Biografi og Genealogi; i alle saadanne Tilfælde har man fundet en slaaende Overensstemmelse. Og videre Beviser have vi i den Ejendommelighed, som enhver Skribent vedligeholder, medens den vidunderlige Enhed, der gaar gjennem det Hele, hentyder paa, at i de forskjellige Tidsaldre, da disse Optegnelser bleve skrevne, en Kraft var tilstede, der var ledsaget af en særegen ledende Indflydelse; og dette kan ikke være Andet end Inspirationens Kraft, som uden Forskjel paavirkede Alle, der vare antagne som Redskaber i Herrens Haand til at frembringe denne Bøgernes Bog.

Traditionen, den samtidige Historie, den videnskabelige Analyse og fremfor Alt dette, bønlig Undersøgelse og oprigtig og sandhedsøgende Granskning, have til alle Tider forenet sig i at bevise denne mægtige Bogs Troværdighed og i at udpege den Vej, der er beskreven i den, som fører tilbage til den evige Guds Nærværelse.

Fejltagelser i Oversættelsen. De Sidste-Dages Hellige udtrykke deres Forbeholdelse i at antage Bibelen som en Rettesnor for deres Tro og Lære, som den nu eksisterer; de tro, at de originale Optegnelser ere Guds Ord til Menneskene, og for saa vidt som disse ere blevne oversatte rigtigt, antage de Oversættelserne deraf at være lige saa troværdige. Der gjøres Fordring paa, at den engelske Bibel er oversat formedelst menneskelig Visdom; de lærdeste Gejstlige deltoge i dens Bearbejdelse; og dog er der endnu ingen Oversættelse bleven udgiven, uden at selv

de Ulærde kunne opdage Fejl derved. Som Følge heraf er der intet Gudsbespotteligt ved at forbeholde sig Retten til ikke at anerkjende de Dele, som ere saa iøjnefaldende fejlagtige. Og alligevel har en upartisk Gransker større Aarsag til at forundres over det ringe Antal Fejl, end over at Fejl virkelig forekomme. Der vil ikke, og der kan ikke findes nogen paalidelig Fortolkning af disse eller andre hellige Optegnelser, undtagen den er udført formedelst Meddelelsen af Oversættelsens Gave, som er en af den Helligaands Begavelser. Oversætteren maa være i Besiddelse af Profetens Aand for at kunne gjengive Profetens Ord i et andet Sprog; og den menneskelige Visdom kan ikke tilvejebringe denne Aand. Maatte Bibelen derfor læses med Ærefrygt og med et bedende Hjerte, at Læseren altid maa søge Aandens Lys, saa at han kan være i Stand til at stille mellem Sandhed og Vildfarelse.

(Fortsættes.)

Konferencen i Stockholm

Lørdagen den 29de og Søndagen den 30te September 1894.

Konferencen begyndte Lørdag Aften Kl. 8.

Følgende Ældster fra Zion vare tilstede: Anthon H. Lund, Præsident over den europæiske Mission, Peter Sundwall, Præsident over den skandinaviske Mission, N. R. Lindahl, Præsident over Stockholm Konference, John Anderson, John E. Wiberg, Erik Gillén, Gustaf Johansen, H. B. Nielsen, H. H. Sundstrøm, Asmus Jørgensen, C. A. Sundstrøm, Alfred G. Søderberg, David Holmgren, C. A. Johnson, Lorenz Ockander og Anthon Person samt 2 lokale Missionærer.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 125.

Bøn af Præsident N. R. Lindahl.

Koret sang en Velkomstsang.

Præsident Lindahl fremstod og ønskede Alle velkomne.

Grensforstanderne afgave deres Rapporter. Stillingen i de forskjellige Arbejdsmarker var god, og Udsigterne for Evangeliets Fremgang vare meget lovende.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 8 afsungen.

Præsident Sundwall fremstod og sagde, at han var glad ved at mødes med de Forsamlede til Konference; han udtrykte sin Tilfredshed over de af Brødrene afgivne Rapporter og sagde, at Herren har paa samme Maade som fordum kaldet og udsendt sine Tjenere i denne sidste Husholdning for at prædike Evangeliet til Jordens Nationer førend Kristi anden Tilkommelse.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 188.

Taksigelse af Ældste Anthon H. Lund.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med at Koret sang Salmen Nr. 5.

Bøn af Ældste Erik Gillén.

Derefter blev Salmen Nr. 40 afsungen.

Ældste Erik Gillén var den første Taler; han sagde, at vi kundgjøre for Folket, at Gud, vor Fader, og hans Søn, Jesus Kristus, leve, at der fordres Lydighed til Evangeliets Principer for at kunne indgaa i Guds Rige, og at den, som annammer Lærdommen, skal fornemme, om den er af Gud eller af Mennesker.

Ældste Gustaf Johanson talte om den Helligaand, som de Hellige ere i Besiddelse af, og om den Forbindelse, der eksisterer mellem Himmelen og Jorden; at foruden denne vilde vi være stillede ligesom alle andre Folk. Han talte om det almindelige Forsonings-offer og om Guds Værks Gjenopretelse i vor Tid formedelst Englesendelse.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 118 afsungen.

Præsident Lindahl afgav en samlet Rapport over Stockholm Konference. Der er 10 Grene i Konferencen. Forsamlingslokaler lejes i Stockholm, Upsala, Eskilstuna, Ørebro, Solvarsbo og Sundswall. I de øvrige Grene lejes eet Rum til Kontor, hvis Leje i det Hele udgjør 1,631 Kroner om Aaret. I Forsamlingslokalerne afholdes regelmæssige Møder hver Søndag. Der er 4 Søndagsskoler i Konferencen, nemlig i Stockholm, Upsala, Eskilstuna og Ørebro. Der findes ligeledes 6 kvindelige Foreninger og 3 unge Mænds Foreninger. Af Præstedømmet er der for Nærværende: 15 af de Halvfjerds, Missionærer fra Zion; det lokale Præstedømme bestaar af 93 Ældster, 47 Præster, 40 Lærere og 21 Diakoner. Medlemmernes Antal er 1096. Siden sidste Konference ere 66 blevne døbte, 1 er tilflyttet fra en anden Konference, 4 ere bortflyttede, 30 emigrerede, 7 døde og 15 udelukkede. 393 offenlige Møder ere blevne afholdte. Missionærerne have besøgt 6,888 Familier og haft 2,256 evangeliske Samtaler; 2,276 Bøger og Skrifter ere blevne udspredte blandt Fremmede. »Nordstjärnan« har 470 Abonnenter. Han sagde derefter, at han var glad for de Vidnesbyrd, som Brødrene havde afgivet, og at der er Intet, som kan give større Tilfredsstillelse end at være en oprigtig Herrens Tjener.

Præsident P. Sundwall talte om Præstedømmets Magt og Myndighed og om Joseph Smiths guddommelige Kaldelse. Derefter foreslog han Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Konferencens missionerende Ældster bleve paa samme Maade foreslaaede i følgende Orden:

N. R. Lindahl som Præsident for Stockholm Konference og Forstander for Stockholms Gren med John C. Wiberg og John Anderson som Medhjælpere;

Erik Gillén som Forstander for Upsala Gren med Asmus Jørgensen og David Holmgren som Medhjælpere;

Gustaf Johanson som Forstander for Eskilstuna Gren med Anton Pehrson og Carl Sundin som Medhjælpere;

H. H. Sundstrøm som Forstander for Ørebro Gren med A. M. Petterson og Gustaf A. Ekman som Medhjælpere;

C. A. Sundstrøm som Forstander for Westerås Gren med Arvid Hjort som Medhjælper;

Alfred G. Søderberg som Forstander for Solvarbo Gren med Anthon Kjellgren som Medhjælper;

H. B. Nielsen som Forstander for Sundswall Gren med C. A. Johanson som Medhjælper;

John F. Lundquist som Forstander for Luleå Gren;

Lorenz Ockander som Forstander for Gottlands Gren.

Alle disse Forslag blive enstemmigt vedtagne.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 60 afsungen.

Præsident Anthon H. Lund fremstod og sagde, at vore Brødre gaa ud i Verden, kun af Kjærlighed til deres Medmennesker, for at oplyse dem om den Vej, som fører til det evige Liv. Han sagde, at vi ere Jordens Salt, og vi burde søge at gjøre Alt for Guds

Rige; vi ønske at frelse alle Mennesker og ikke fordømme Nogen, hvad Tro han end maatte have, thi dette er vor Opgave som Guds Tjenere. Brødrene skulle ikke se sig tilbage, men gaa fremad og kjæmpe trofast, og saa langt, som vi adlyde Evangeliet, saa langt ere vi frelste og ikke længere.

Koret sang Salmen Nr. 103.

Taksigelse af Ældste John Anderson.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med, at Koret sang Salmen Nr. 137.

Bøn af Ældste Gustaf Johanson.

Salmen Nr. 100 blev afsungen.

Ældste Anthon H. Lund talte om Aabenbaring, at der findes intet faktisk Bevis i den hellige Skrift for, at Gud ikke mere skulde tilkjendegive sin Vilje til sine Børn, men vi læse derimod, at vor himmelske Fader i de sidste Dage skulde gjengive sit Evangelium til Jorden, thi efter at Kristi Apostle og hans Kirke fordum udryddedes af Jorden, bleve alle Evangeliets Ordinanser, Bud og Love aldeles fordærvede. Han talte om Guds Person, Væsen og Egenskaber, om Kristi Forsoning og hans Mission her paa Jorden samt om den Vej, han viste Menneskene, hvorpaa de skulde vandre for at opnaa Frelse og Ophøjelse. Han læste en Del af det 59de Kapitel i Pagtens Bog (sv. Udg.) angaaende Sabbathsdagens Helligholdelse og sagde, at de Sidste-Dages Hellige have mange forskjellige Pligter, som paahvile dem, og at Guds Bud ere os givne, for at vi formedelst dem kunne erholde Velsignelse, hvis vi nøjagtigt efterleve dem ved, at vi elske Gud over alle Ting og vor Næste som os selv.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 42 afsungen.

Missionspræsident Sundwall fremstod og sagde: Du skal elske Herren Din Gud af Dit ganske Hjerte og Din Næste som Dig selv; Evangeliet blev gjengivet i vor Tid til at berede Menneskene for Kristi Tilkommelse, og for at Guds Vilje skulde ske paa Jorden, som den sker i Himmelen. Han talte derefter om Menneskenes Forudtilværelse og om deres Handlefrihed.

Koret sang Salmen Nr. 130.

Taksigelse af Ældste N. R. Lindahl.

Søndag Aften Kl. 6.

Mødet aabnedes med Afsyngelsen af Salmen Nr. 161.

Bøn af Ældste Peter Sundwall.

Salmen Nr. 92 blev afsungen.

Præsident N. R. Lindahl talte om Zions Opbyggelse og Israels Indsamling i vor Tid samt om, at Evangeliet er evigt og uforanderligt.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 20 afsungen.

Missionspræsident Sundwall sagde, at han havde følt sig meget glad i denne Konference; naar Guds Aand er udgydt over os, da foresætte vi os at holde hans Bud.

Ældste Anthon H. Lund henviste til Aab., 14 Kap., 6 V., som viser, at Gud i de sidste Dage skal gjengive sit Evangelium til Jorden; han talte om Joseph Smiths Syner og Englebesøg til forskjellige Tider, om Mormons Bogs Fremkomst og dens guddommelige Oprindelse og om, at der ikke findes Nogen i Verden, som kan bevise, at den er falsk. Joseph Smith oversatte den formedelst Urim og Thummim, et herligt Instrument, som han modtog af Herren. Han omtalte de mange Lidelser og Forfølgelser, som de Hellige have maattet gjennemgaa i vore Dage for deres Tros Skyld, og talte om Joseph Smiths Profetier og deres bogstavelige Opfyldelse; derpaa sluttede han sin Tale med

at give de Hellige mange faderlige Raad og Formaninger og ønskede, at vi Alle en Gang maatte frelses i Guds Rige.

Til Slutning blev Salmen Nr. 211 afsungen.

Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Taksigelse af Præsident P. Sundwall.

Mandag og Tirsdag Formiddag afholdtes Præstedømsmøder, ved hvilken Lejlighed alle Missionærerne talte om den Erfaring, de have haft i Missionslivet, og mange kraftige Vidnesbyrd bleve aflagte.

Karl E. Norman,
Konferencens Skriver.

Den 1ste November 1894.

Værer frimodige.

Nogle af de sidste opmuntrende Ord, som Moses, Israels tapre Leder, talte til Folket, vare: „Værer frimodige og værer stærke, frygter ikke og forfærdes ikke for deres Ansigt; thi Herren, Din Gud, han er den, som vandrer med Dig, han slipper Dig ikke og forlader Dig ikke." (5 Mos. 31, 6.) Efterat vi have annammet en levende Tro og derefter fattet det Forsæt at handle i Overensstemmelse med den, da fordres der undertiden ikke saa lidet Mod for at sætte denne Beslutning i Udførelse. Der fordres Mod for at kunne tilvejebringe en sand Omvendelse, hvorved menes at afstaa fra Ens Synder og ikke synde mere, at forsage Verden med dens saakaldte Glæder og Forlystelser, at undertvinge Kjødets Lyster og Begjærligheder, kort sagt, at sige nej, naar Tillokkelser og Fristelser komme. Der fordres dernæst en stor Frimodighed til at paatage sig Kristi Kors og efterleve hans Bud og Love.

De tilskyndende Ord, som ovenfor ere anførte, og som Moses talte til Israels Børn, da han var nærved at dø, indeholde Trøst og Opmuntring til Enhver, som uden Frygt stræber fremad for at gjøre det Gode og at overvinde det Onde. Hvad mere kunne vi ønske os end Opfyldelsen af dette Løfte? „Herren, Din Gud, han er den, som vandrer med Dig, han slipper Dig ikke og forlader Dig ikke."

Enhver oprigtig Sidste-Dages Hellig, som har fattet Mod til at afstaa fra sine Synder og Daarligheder og har givet Afkald paa Verdens Forfængeligheder, er bleven delagtig i denne Forjættelse, thi han ikke alene tror, men han ved, at Herren er med ham til enhver Tid under alle Livets forskjellige Omskiftelser.

Mod og Tro gaa Haand i Haand, og det er nødvendigt at være i Besiddelse af begge Dele for at være i Stand til at udrette det, der forlanges af os som Guds Børn. Det er bedre at gaa Prøvelserne imøde end for bestandig at svæve mellem Haab og Frygt. Værer derfor frimodige og stærke til at stride mod Vildfarelse og Løgn, til at forsvare Sandheden, naar den fortrykkes og undertrykkes, og fremfor Alt, lader os udvise i vor daglige Vandel, at vi ere Lysets Børn. Lader os ikke forskrækkes, hvis Forhaanelse eller Foragt komme

os imøde, men lader os da ihukomme Frelserens trøstende Ord: „Glæder og fryder Eder, thi Eders Løn skal være megen i Himlene."

Enhver Beslutning fordrer Handlekraft, for at den kan fuldbyrdes, og naar vi saaledes have bestemt os til at gjøre noget Godt, da bør vi ikke være tilfredse, førend vi have udført det. Fatter derfor Mod til at handle, naar I ere blevne overbeviste om det Rette, og Belonningen vil umiddelbart paafølge i Tilfredsheden ved, at I have udført en god Gjerning. Vankelmodighed og Frygt ere uvelkomne Gjæster, der, hvis de faa Overhaand, ville forhindre Udførelsen af det paatænkte Gode. Der er ikke en Dag i vort Liv, uden at vi have en Tilskyndelse til at gjøre noget Godt. Et godt Ord i rette Tid og paa rette Sted kan med Tiden have et uberegneligt Værd; og hvor meget Godt ville vi ikke være i Stand til at udføre, hvis vi fra Dag til Dag, Skridt for Skridt, gjennem hele vort Liv frimodigt ville gaa fremad og handle i Overensstemmelse med disse gode Indskydelsers Paavirkning? Herren vil belønne Enhver, der uforfærdet og uforsagt virker i Følge det Lys og den Grad af Tro, som han har annammet; og naar han gjør dette med Glæde, da opfyldes hans Hjerte med Kjærlighed til Gud og alle hans Børn.

„Elsker Herren, alle hans Hellige! Herren bevarer de Trofaste og betaler i Overmaal ham, som øver Hovmod. Værer frimodige, og han skal styrke Eders Hjerte, Alle I, som haabe paa Herren!" (Ps. 31, 24. 25.) — J.

Afløsning.

Følgende Brødre løses, efter hæderligt at have fuldendt deres Arbejde, fra deres Virksomhed som Missionærer i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion med det næste Selskab:

Ældste Charles Sorensen løses fra at præsidere over Skåne Konference;

Ældste A. G. Bolander løses fra at arbejde i Göteborg Konference;

Ældste Sørensen arbejdede i Kjøbenhavns Konference til den 1ste Januar 1894, da han blev kaldet til at præsidere over Skåne Konference;

Ældste Bolander arbejdede i Skåne Konference til den 7de Juli 1893 og blev derpaa beskikket til at arbejde i Gøteborg Konference.

Disse Brødre have virket med Nidkjærhed i at forkynde Evangeliet, og vi ønske dem nu en lykkelig Hjemrejse.

Beskikkelse.

Ældste Bengt M. Ravsten beskikkes til at præsidere over Skåne Konference.

Peter Sundwall,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Tale af Præsident Lorenzo Snow,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 7de April 1894.

Jeg vil læse Pagtens Bog, 4de Stykke, 6te Vers: „Thi de, der ere trofaste og erholde disse to Præstedømmer, om hvilke jeg har talet, og hædre deres Kald, blive helliggjorte ved Aanden til deres Legemers Fornyelse; de blive Mose og Arons Sønner, Abrahams Sæd, Guds Kirke og Rige og Herrens Udvalgte. Og alle de, der annamme dette Præstedømme, annamme mig, siger Herren, thi den, der annammer min Tjener, annammer mig, og den, der annammer mig, annammer min Fader, og den, der annammer min Fader, annammer min Faders Rige, hvorfor alt det, min Fader har, skal gives ham; og dette er i Følge den Ed og Pagt, der hører til Præstedømmet. Derfor annamme alle de, der annamme Præstedømmet, denne Ed og Pagt af min Fader, som han ikke kan bryde, ejheller kan den rokkes; men hvo, der bryder denne Pagt, efter at han har annammet den, og viger ganske bort, skal ikke faa Forladelse for sine Synder, hverken i denne Verden eller i den tilkommende."

I Forbindelse hermed vil jeg ogsaa læse 7de Stykke, 18de Vers:

„Og dersom I kun have Øje for min Ære, skal Eders hele Legeme blive opfyldt med Lys, og der skal intet Mørke være i Eder, og det Legeme, der er opfyldt med Lys, fatter alle Ting. Helliger derfor Eder selv, at Eders Hjerter bleve ene henvendte til Gud, og de Dage skulle komme, da I skulle se ham, thi han vil afsløre sit Ansigt for Eder, og det skal ske i hans egen Tid, og paa hans egen Maade, og efter hans egen Vilje."

Brødre og Søstre, hvis I ville skjænke mig Eders Tro og Bønner, ønsker jeg at tale nogle Ord til Eder. Jeg har været meget tilfreds og opbygget med det, som er blevet talet i denne Konference; det har i Sandhed været en stor Fest. De Lærdomme, som ere blevne givne, og de Principer, som ere udviklede, ere blevne fremsatte formedelst Guds Kraft.

Jeg har ofte spurgt mig selv: Hvorfor er jeg kommet til Verden? Hvor kom jeg fra og hvor gaar jeg hen? Nu vel, vi have lært, at vi vare til hos Gud i Evigheden, førend vi kom her i Kjødet, og at vi holdt vor første Prøvestand. Havde vi ikke holdt, hvad vi kalde den første Prøvestand, og adlydt de Love, som vare gjældende der, da vilde hverken I eller jeg have været her i Dag. Vi ere her, fordi vi ere værdige til at være her, og dette skyldes i en stor Grad i det Mindste, at vi holdt vor første Prøvestand. Jeg tror, at da I og jeg befandt os i den forrige Tilværelse, indgik vi visse Pagter med dem, som forestod Bestyrelsen, at vi, da det blev os tilladt at komme i dette Liv, her ville udføre, hvad vi gjorde der, nemlig søge at forstaa Guds Vilje og at opfylde den. Jeg har ikke den mindste Tanke om, at jeg kunde være her og tale til Eder i Dag, undtagen det var tydeligt forstaaet i det forrige Liv, at naar jeg kom i dette vilde jeg være lydig mod Guds aabenbarede Vilje. Vi have naturligvis forglemt disse Ting; men Herren har begyndt at opklare vor Forstand, og han bringer i vore Tanker og Hukommelse visse Ting, der staa i

Forbindelse med vor Forudtilværelse og Spørgsmaalet, hvorfor vi ere satte her paa Jorden. Hvad I og jeg for Nærværende ønske at vide er, hvorledes vi kunne sikre os at opnaa den Stilling, som vi indtoge i det forrige Liv, naar vi skulle vende tilbage igjen, tilligemed det, der selvfølgelig vil blive os tillagt som en Følge af den Erfaring, vi have haft i dette Liv; thi Herren har sagt, at „de, der holde deres anden Prøvestand, skulle Herlighed vorde til Del evindeligen." Det forekommer mig, at ingen Mand eller Kvinde kan have Raad til at gjøre Noget i dette Liv uden det, som direkte eller indirekte er i Overensstemmelse med Guds Vilje.

Der findes en Fremgangsmaade, som Mænd og Kvinder kunne vedblive at følge, og som ikke leder til Undergang. Skjønt Skuffelser kunne opstaa, ja tilsyneladende Undergang paafølge, vil den dog i Virkeligheden som en almindelig Regel ikke indtræffe. Som vi have hørt af de forskjellige Talere, har der ikke været nogen Standsning i denne Kirkes Fremgang. Tilsyneladende har der været. Der har været Tider, da det syntes, som om vi gik tilbage; i det Mindste har det syntes saa for dem, der ikke have været i Besiddelse af det fulde Lys med Hensyn til Guds Mening og Vilje. Denne Kirke har gjennemgaaet meget forunderlige Erfaringer, og Folket har gjort mange store Opofrelser. Intet Folk er nogensinde opkommet, undtagen maaske Enochs, som har opofret saa meget som dette Folk. Men vi have gjennemgaaet disse Forsagelser og Opofrelser, og som et Folk have vi i det Hele taget ikke tabt Noget. Hvorfor have vi ikke lidt Tab? Fordi Folket i Almindelighed have haft deres Tanker rettede paa Livsens sande Principer og de have udført deres Pligt paa samme Maade som de gjorde det i det forrige Liv. De have i Reglen været besjælede af Herrens Aand og have fulgt dens Tilskyndelse. Som Følge heraf have de altid gaaet fremad. Saaledes kan det forholde sig med enkelte Individer. Der er en Vej, som ethvert Individ kan følge, hvilken ikke fører til Skuffelse. Dette kan anvendes i saavel timelig som aandelig Henseende. Herren har givet os Nøglen i disse Vers, som jeg har læst i Pagtens Bog: „Dersom I have Øje for min Ære, skal Eders hele Legeme blive opfyldt med Lys, og der skal intet Mørke være i Eder, og det Legeme, der er opfyldt med Lys, fatter alle Ting. Helliger derfor Eder selv, at Eders Hjerter blive ene henvendte til Gud."

Dette er Nøglen, hvorved enhver Person kan have Fremgang. Paulus siger:

„Jeg iler mod Maalet, til det Klenodie, som hører til Guds Kald herovenfra i Kristus Jesus."

Dette er et stort Formaal, som enhver Sidste-Dages Hellig altid burde have for Øje.

Hvad er dette Klenodie? Jeg har læst derom: „Alt det, min Fader har, skal gives ham." Frelseren fremkom ved en vis Lejlighed med en overordenlig Udtalelse. Den staar i Joh. 5. Kap. og lyder saaledes: „Jeg kan slet Intet gjøre af mig selv."

Det er mærkeligt, at den Gud, som skabte Verden, som kom her i Kjødet og udførte kraftige Mirakler og ofrede sit Liv paa Golgatha for Menneskeslægtens Frelse — at han skulde sige: „Jeg kan slet Intet gjøre af mig selv." Og han fortsætter og siger: „Ligesom jeg hører, dømmer jeg, og min Dom er retfærdig; thi jeg søger ikke min Vilje, men Faderens Vilje, som har udsendt mig."

Dette var en forunderlig Ytring, og den indeholder en hel Del. Derfor, hvad vi trænge til er at være i Besiddelse af den Aand i enhver Handling gjennem Livet, i ethvert Foretagende, baade timeligt og aandeligt, og ikke stole paa os selv. Vi burde spørge os selv om, paa hvilken Maade vi bedst kunne anvende vore Midler og den Kundskab, som Gud har givet os. Svaret er ligefrem — til Guds Navns Forherligelse. Vi skulle altid have hans Ære for Øje. Derfor forlode vi det forrige Liv og kom herned for at paatage os dette. Vi skulle prøve paa at forfremme den allerhøjeste Guds Hensigter og sige, som Kristus sagde: „Jeg kan slet Intet gjore af mig selv." Hvis vi i Dag og i Morgen, denne Uge og næste Uge og saa fremdeles søge at gjøre Guds Vilje og kun have Øje for hans Ære, da ville vi ikke blive skuffede. Vi sende vore Ældster ud for at prædike Evangeliet. Hvem sender dem? Præsident Woodruff? Paa en Maade gjør han det ikke. Israels Gud sender dem. Det er hans Gjerning. Der er intet jordisk Menneske, som er saa interesseret i en Ældstes Fremgang i at prædike Evangeliet som Herren, der sendte ham ud for at prædike for Menneskene, hvilke ere hans Børn. Han avlede dem i hin Verden, og de kom hertil, fordi det var Herrens Vilje, at de skulde komme. Som Apostelen Paulus siger: „Thi Skabningen er underlagt Forfængelighed, ikke med sin Vilje, men efter hans, som lagde den derunder, dog i Haab, at Skabningen selv skal og blive frigjort fra Forkrænkelighedens Trældom til Guds Børns herlige Frihed." Det var ikke nogen behagelig Tanke, at de skulde komme herned; Ingen ønskede at komme, uden det var for at opfylde Guds Vilje, og at vi formedelst dette vilde opnaa en større Herlighed. Jeg har ikke i min Erfaring fundet det saa meget behageligt; dog har jeg forsøgt i de forskjellige Scener, som jeg har været kaldet til at gjennemgaa, at gjøre Livet saa behageligt som muligt, for saa vidt som Gud har givet mig Visdom og Kraft dertil. Menneskene skulle i Alt, hvad de paatage sig at udføre, søge at tilskrive Gud Æren. Vi skulle forstaa, at vi af os selv Intet kunne gjøre. Vi ere Guds Børn. Vi vandre i Mørke, hvis ikke Gud oplyser vor Forstand. Vi ere kraftløse, hvis ikke Gud staar os bi. Det Arbejde, som vi skulle udføre her, er af den Beskaffenhed, at vi ikke kunne udrette det, uden at vi have den Almægtiges Bistand. De, der gaa ind i disse Templer for at udføre det herlige Arbejde, som der forrettes, føle, at de ikke kunne gjøre dette paa en tilfredsstillende Maade for dem, til hvis Fordel de arbejde, uden at Gud giver dem den Helligaand. Heri bestaar hele Vanskeligheden med Hensyn til Menneskene i Verden og ligeledes i en altfor høj Grad med Israels Ældster; vi forglemme, at vi ere i Guds Tjeneste; vi forglemme, at vi ere her for at sætte disse Hensigter igjennem, som vi have lovet Herren at udføre. Det er et herligt Arbejde, som vi have paataget os. Det er den Almægtiges Arbejde; og han har udvalgt Mænd og Kvinder, hvem han, formedelst den forbigangne Erfaring vidste vilde i Almindelighed udføre hans Hensigter.

Hvilke herlige Løfter der indeholdes i Pagtens Bog, 4de Stykke! Kan I fatte dem? Jeg kan ikke. Jeg kan se, at Gud mener en hel Del med disse Løfter, som han har givet os. Der kunde maaske være Fremmede tilstede her, som vilde sige: „De læse dette ud af Pagtens Bog, som vi ikke kjende noget til. Hvorfor læse De ikke

noget ud af Bøgerne, som vi tro paa?" Nuvel, hvad jeg her har læst er i nøjagtig Overensstemmelse med, hvad Herren har sagt i Bibelen. Herren har sagt, at han vil give os Alt, hvad han har — og dette i Følge den Ed og Pagt, som tilhøre Præstedømmet. Ingen burde tvivle paa, hvad Jesus siger, naar han erklærer, hvad der er nedskrevet i Johannes Aabenbaring 3 Kap. 21 V.: „Den, som sejrer, ham vil jeg give at sidde med mig paa min Trone, ligesom jeg har sejret og sidder hos min Fader paa hans Trone." Kan der siges noget mere end dette? Indbefatter ikke dette alle Ting? Og der er mange Udtalelser lig denne i det gamle Testamente.

Brødre og Søstre, mit Vidnesbyrd er, at dette er Guds Værk, som vi ere beskjæftigede med. Jeg havde ikke været i denne Kirke i to Uger, førend Herren gav mig Kundskab om, at han er Gud, og at han sendte sin Søn til Jorden for at korsfæstes for Verdens Synder. Intet Menneske har nogensinde modtaget eller kunnet modtage en fuldkomnere Kundskab med Hensyn til Guds Tilværelse og om Sandheden af hans Værk, end Gud gav til mig formedelst Aabenbaring, og at Himlene aabnedes. Fra den Tid af har jeg forsøgt at leve saaledes, at den Helligaand ikke skulde forlade mig, men til alle Tider være ledet af den, og jeg har prøvet paa at aflægge al Egenkjærlighed og uretfærdig Ærgjerrighed samt bestræbt mig for at virke i min himmelske Faders Interesse. Jeg tror, at disse ere de Sidste-Dages Helliges Forsætter og Følelser i Almindelighed. Maa Gud velsigne Præsident Woodruff og hans to Raadgivere med en Fylde af den Helligaand; og maatte vi Alle leve saaledes, at vi kunne være forberedte paa, hvilketsomhelst Øjeblik at indgaa til det næste Liv og arve den Stilling, som vi indtoge hisset, tilligemed den Herlighed og de Velsignelser, som vi have gjort os fortjente af formedelst vor Trofasthed i at gjøre Guds Vilje her i dette Liv. Den Bøn, som Jesus gjorde førend sin Korsfæstelse, kunde opsendes af de Sidste-Dages Hellige: „Herliggjør Du mig og nu, Fader, hos Dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos Dig, før Verden var." (Joh. 17, 5.) Gud velsigne Eder, mine Brødre og Søstre, og maatte vi leve saaledes, at vi kunne være værdige til at modtage disse herlige Velsignelser og Løfter, er min Bøn i Jesu Navn. Amen. — (Deseret News.)

Tankesprog. Hvad Du ikke tør sige i en Mands Øjne, maa Du heller ikke sige paa hans Bag. — Rucket.

— Gjerningen i sig selv viser Kjærlighedens Kraft. — Goethe.

— Vidste man virkelig, hvad Livets Fornøjelser koste, da vilde Ingen kjøbe dem. — Goncourt.

— Fornærmelser blive gamle, men Velgjerninger glemmes snart. — Shakespeare.

— Mange Mennesker elske hos sig selv det, som de hade hos andre. — Renan.

— En lille Usandhed er Kilden til et Hav af Løgne.

— At kunne gaa er bedre end at maatte kjøre.

Var Joseph Smith en Profet?

Af C. C. A. Christensen.

(Fortsat fra Side 32.)

4. En sand Profet vilde især, efter Kristi Komme i Kjødet, være en Evangeli-Forkynder i Modsætning til de fleste af det gamle Testamentes Profeter, som fornemmelig virkede for Opfyldelsen af Mose Lov, der var en Tugtemester til Kristus, men „Jesu Vidnesbyrd er Profetiens Aand" (Aab. 19, 10.), og derfor maa en Sidste-Dages Profet besidde dette profetiske Vidnesbyrd. Han maatte absolut blive en radikal Reformator, der ikke vilde „komme ny Vin i de gamle Læderflasker," men uden Frygt for Menneskene angribe forældede Misbrug, rette paa fejlagtige Begreber, frembringe nyt Lys, nye Ideer, nye Forhaabninger og nyt aandeligt Liv i den Slægt, til hvilken Herren sendte ham, og han maatte udsætte sig for de ældre Profeters Skjæbne, nemlig Miskjendelse, Forfølgelse og Martyrdøden. I Alt, som vi netop nys have anført, staar Joseph Smith unægtelig betegnet som de sidste Dages store Profet, beløjet, misforstaaet, forfulgt, men ufortrøden til Martyrdøden i sin Herres Tjeneste.

Vi forudsatte i Begyndelsen af vore Betragtninger, at vi havde en oprigtig, sandhedssøgende Person for os, der havde gjort sig bekjendt med de Sidste-Dages Helliges Tro og Forhaabninger og var kommen til den Anskuelse, at hvad man kalder for „Mormonisme" baade er overensstemmende med Bibelen og med sund Fornuft, og vi ville derfor blot henvise til dette, som det næste Bevis for, at Joseph Smith var en Profet, sendt af Gud til at advare og reformere denne Slægt og gjenindføre i sin Helhed „dette Riges Evangelium, (som) skal prædikes i den ganske Verden, til et Vidnesbyrd," (Matt. 24, 14.) førend Enden kommer, ifølge Jesu Løfte.

At Joseph Smith bevidnede, at han var kaldet af Gud ved Aabenbarelse, indrømme Alle, som blot have hørt hans Navn nævne, hvad enten de tro, at hans Vidnesbyrd var sandt eller ikke; men de indrømme dermed i det Mindste saa meget, at han havde dette Kjendetegn tilfælles med alle tidligere Profeter. En Mand, der lærer og tror, at Gud ikke vil give Aabenbaring til Nogen, kan umulig have faaet Aabenbaring selv og vil derfor mangle dette almindelige første Kjendetegn paa en inspireret og bemyndiget Guds Profet, som kunde træde uforfærdet frem med sit: „Saa siger Herren!" Joseph Smith traadte frem som en 14aarig Dreng med den uforbeholdne Erklæring, at Gud Fader og hans Søn, vor Frelser, havde aabenbaret sig for ham, medens han i barnlig Enfoldighed bad om Visdom for at kunne slutte sig til den Kirke, som vilde sikre ham Frelse i Guds Rige.

Hvilken dristig Stilling for en ulærd Bondedreng at indtage ligeoverfor en ivrig og kristelig Befolkning, som netop paa den Tid var under en stærk religiøs Opvækkelse? — Den Gang, som nu, bekjendte man sig til den Tro, at Gud for længe siden havde ophørt med at give Aabenbaringer og dertil aldrig mere vilde aabenbare sig eller tilkjendegive sin Vilje for Menneskene. Intet Under, at denne hans Paastand straks vakte Forbauselse, som siden gik over til Foragt, Had og Forfølgelse, i hvilket de Religiøse især tog virksom Del.

Men naar man betragter, at han dertil erklærede, at Gud havde sagt om disse ivrige Kristne (?), at de Alle vare ham (Gud) en Vederstyggelighed, fordi „de holdt sig nær til ham med deres Mund, men deres Hjerter vare langt fra ham," idet de lærte det, som kun var Menneskebud, og at Herren i sin egen Tid vilde gjøre Brug af denne Dreng som sit udvalgte Redskab til at gjenoprette sin sande Kirke paa Jorden med alle dens ejendommelige Kjendetegn, Gaver, Kræfter og Velsignelser, saa er her noget saa Enestaaende, at man maa forbauses over dette Kæmpemod i et Barn med saa liden Bogkundskab eller andre Hjælpemidler, som han havde til sin Støtte eller Raadighed paa den Tid, da han stillede sig paa Krigsfod lige over den hele Kristenhed. Kun Visheden om, at han havde havt et virkeligt Syn ligesom Paulus, at han havde hørt Guds Røst og forstaaet de betydningsfulde Ord, som den Almægtige udtalte ved denne Lejlighed, indgød ham Tillid til Udfaldet af den ulige Kamp, som han i saa ung en Alder blev kaldet til at begynde.

Hverken Overtale eller Mishandling kunde faa ham til at fornægte, hvad han havde seet og hørt, og selv hans egen Familje, hvis Medlemmer vare fordelte iblandt forskjellige af de sekteriske Samfund der paa Egnen, formaaede Intet imod den Overbevisning, som dette første Syn havde givet ham om Gud som et personligt Væsen, i hvis Billede Mennesket var blevet skabt og sat her paa Jorden, og om Jesus, vor Forløser, som stod ved Faderens højre Side, ligeledes et personligt Væsen i menneskelig Skikkelse, men Begge omgivne af en herlig Glorie af himmelske Lys.

Havde denne unge Dreng ikke havt et saadant Syn, saa turde han neppe have vovet sig saa langt ud over den sekteriske Kristenheds almindelige og fælles begrændsede Grund med det ringeste Haab om Held som en ny Religionsstifter; thi, foruden, at de omtrent Alle nægtede at tro paa ny Aabenbaring, saa havde de ogsaa omtrent Alle samme Begreber om Guds Væsen og Egenskaber, idet de antog, at Himmelens Gud bestod af tre Personer uden væsentlige Bestanddele, uden Legeme, allestednærværende paa samme Tid og ikke specielt paa noget Sted; at disse tre Personer var en Gud og denne ene Gud atter tre Personer og flere lignende Urimeligheder, der ere almindelig antagne Dogmer blandt ortodoxe Kristne.

Han erklærede at han saa to herlige Væsner, aldeles lige i Udseende, klædte i lange, skinnende hvide Klædebon, med Hoved, Arme, Hænder og Fødder, Øjne, Øren og Mund, kort sagt de skjønneste mandlige Skikkelser, som Nogen kan tænke sig. De talede med deres Mund; han hørte deres Stemme, og de hørte ham, og i guddommelig Nedladenhed besvarede de hans barnlige Begjæring tilfredsstillende.

Dette er Alt, hvad han fortæller om sit første Syn.

Han fortalte ikke den Gang, at han var en Profet, sendt til at true eller reformere Verden — han forstod neppe den Gang, at han allerede var en Seer, som ere de mest begunstigede af Profeternes Klasse — men han fortalte simpelthen, hvad der var hændet ham og lovet ham, uden at han i andre Henseender gjorde Paastand paa Myndighed til at prædike eller forrette evangeliske Handlinger.

Han sagde kun, at Herren i sin egen Tid vilde gjøre Brug af ham, men naar denne Tid vilde komme, blev

ham ikke da aabenbaret. Hans Tro og Taalmodighed skulde staa deres Prøve, og først da uddannede Herren lidt efter lidt sit udsete Redskab ved at sende Engle til ham for at meddele ham de fornødne Hjælpemidler, baade hvad Kundskab og Myndighed angaar, til Kristi Kirkes fuldkomne Gjenoprettelse paa Jorden i vor Tidsalder.

Den her forekommende Visdom og Tilbageholdenhed taler ogsaa stærkt for Sandheden af Drengen Josephs Vidnesbyrd og burde have betydelig Vægt hos enhver fordomsfri Søger efter Sandhed iblandt de mange forvirrede, selvmodsigende Paastande, som nu falbydes Menneskene under Benævnelsen „Religion". — At han senere modtog mange Aabenbarelser baade ved Engles Betjening og den Helligaands Inspiration, stemmer fuldkommen overens med, hvad man maatte tro, at Herren vilde gjøre med en saa ulærd og dog saa vigtig Personlighed, der var bleven udvalgt fremfor alle Andre af hans Samtidige til at være en Profet for Folkene, ligesom der er sagt om Profeten Jeremias:

„Og Herrens Ord kom til mig saalunde: før jeg dannede Dig i Moders Liv, kjendte jeg Dig, og før Du udkom af Moders Skjød, helligede jeg Dig; jeg beskikkeoe Dig til en Profet for Folkene." (Jer. 1, 4. 5.)

Vi ville maaske have mere at sige om dette Kjendemærke paa en sand Profet, forinden vi afslutte denne Afhandling. (Fortsættes.)

Dødsfald.

Johannes Evensen, født i Ringsaker, Hedemarkens Amt, Norge, den 15de September 1852, afgik ved Døden efter en langvarig Sygdom i West Jordan, Salt Lake County, Utah, den 13de September 1894.

Broder Evensen annammede Evangeliet den 9de Marts 1873 og emigrerede til Utah i 1890; han var en trofast Sidste-Dages Hellig og vil savnes af baade Slægt og Venner.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af **Peter Sundwall**, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).
1894.